דְּאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ – שאם יעלה על דעתך לפרש שכוונת הברייתא **לִתְגַלַּחַת טוּמְאָה**, יקשה וכי **יְמֵי חִלּוּטוֹ, מִי לֹא בָּעֵי תִּגְלַחַת** – וכי אינו טעון תגלחת טומאה מחמת הצרעת, ואיך אומרת הברייתא על ימי חילוטו שאין שערו ראוי לתגלחת, אלא על כרחך כוונת הברייתא לתגלחת טהרה, שלזה אין שערו של המצורע ראוי. דוחה הגמרא: **לֹא** – אין להכריח כן, כי יתכן שכוונת הברייתא לתגלחת טומאה, ומה שאמרת על ימי חילוטו שאין ראוי לתגלחת, **תִּגְלַחַת דְּנִזְרוּת קָתָנֵי** – כוונת הברייתא לתגלחת נזירות. שרק נזיר בקבר מתגלח [תגלחת טומאה] מדין נזירות, מה שאין כן מצורע שמתגלח מדין תגלחת מצורע.

הגמרא מביאה ברייתא כדי לפשוט ספיקו של רב אשי: **תָּא שְׁמַע**, שנינו בברייתא, נאמר בתורה לגבי נזיר שנטמא (במדבר ו ט–י) 'וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם **וְטִמֵּא רֹאשׁ נְזִרוֹ**, וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ **בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ**. וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבִא שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אֶל הַכֹּהֵן' וגו', ודורשת הברייתא מן התיבות 'וטימא ראש נזרו' שדווקא **בְּטָהוֹר שֶׁנִּטְמָא הַכָּתוּב מְדַבֵּר**, ובא ללמדנו **שֶׁהוּא טָעוּן הַעֲבָרַת שֵׂעָר** – תגלחת ביום השביעי, **וְהֶבְאַת צִיפֳּרִין** לקרבן טומאה ביום השמיני. ומכאן לומדים **לְפָטוֹר** את **הַנָּזִיר** שקיבל את נזירותו **בְּקֶבֶר** – בבית הקברות, דהיינו כשהוא טמא, **שֶׁאֵין טָעוּן הַעֲבָרַת שֵׂעָר וְהֶבְאַת צִיפֳּרִין**.

הברייתא מבארת שצריך ללמוד דין זה מהפסוק, ובלא פסוק גם מי שקיבל נזירות בקבר היה חייב תגלחת וקרבן: **וַהֲלֹא** הִדְּבָרִים **קַל וָחוֹמֶר, וּמָה** נזיר **טָהוֹר שֶׁנִּטְמָא, טָעוּן הַעֲבָרַת שֵׂעָר וְהֶבְאַת צִיפֳּרִין** כדי להטהר, **מִי שֶׁהָיָה טָמֵא מִתְּחִלָּה**, שהוא טמא ביותר, **אֵינוֹ דִּין שֶׁיְּהֵא טָעוּן הַעֲבָרַת שֵׂעָר וְהֶבְאַת צִיפֳּרִין**. תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְטִמֵּא רֹאשׁ נְזִרוֹ', ולומדים מכך שדווקא **בְּמִי שֶׁהָיָה** נזיר **טָהוֹר וְנִטְמָא הַכָּתוּב מְדַבֵּר, שֶׁיְּהֵא טָעוּן הַעֲבָרַת שֵׂעָר וְהֶבְאַת צִיפֳּרִין**, ומכאן לומדים **לְפָטוֹר** אֶת **הַנָּזִיר** שקיבל על עצמו נזירות כשהוא **בְּקֶבֶר** שאינו טעון תגלחת וציפרים. הרי מפורש שהמקבל נזירות בעודו טמא, אינו מגלח תגלחת טומאה. מסיקה הגמרא, אכן **שַׁמַּע מִינָּהּ**, ונפשט הספק של רב אשי.

הגמרא חוזרת לדברי הברייתא שהובאה לעיל, ודנה באיזו דעה היא שנויה: **מַאן תָּנָא** – מי שנה **הָא דְּתָנוּ רַבָּנָן, אֵין חילוק בֵּין טָמֵא שֶׁנָּזַר** בעודו בטומאתו, **לְנָזִיר טָהוֹר שֶׁנִּטְמָא, אֶלָּא** חילוק זה בלבד, **שֶׁטָּמֵא שֶׁנָּזַר**, יום **שְׁבִיעִי שֶׁלּוֹ עוֹלֶה לוֹ מִן הַמְּנָיָן** של ימי הנזירות, והיינו שביום השביעי לאחר שנטהר, יכול מיד להתחיל למנות את ימי נזירותו, ויום השביעי לטהרתו הוא היום הראשון למנין ימי נזירותו בטהרה, ואילו **נָזִיר טָהוֹר שֶׁנִּטְמָא אֵין יום שְׁבִיעִי שֶׁלּוֹ עוֹלֶה לוֹ מִן הַמְּנָיָן**, ומתחיל למנות ימי נזירותו רק למחרת ביום השמיני? **אָמַר רַב חִסְדָּא**, בברייתא זו דברי **רַבִּי הִיא, דְּאָמַר רַבִּי**, שכל נזיר טהור שנטמא **אֵין נְזִירוּת טָהֳרָה חָלָה** – אינו יכול להתחיל למנות את ימי נזירות הטהרה, **אֶלָּא עַד** היום **הַשְּׁמִינִי**, שהוא יום הבאת קרבנות הטומאה. **דְּאִי תֵּימָא** – שאם תאמר שברייתא זו דברי **רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי יְהוּדָה הִיא**, יקשה, **הָאָמַר** – הלא רבי יוסי ברבי יהודה אמר, שגם נזיר טהור שנטמא, **נְזִירוּת דְּטָהֳרָה, מַשְׁבִּיעַ הוּא דְּחָיֵיל** – כבר מהיום השביעי לטהרתו מתחיל למנות את ימי נזירות הטהרה, נמצא שלדעתו גם נזיר טהור שנטמא, היום השביעי עולה לו מן המנין, ודלא כמבואר בברייתא.

מבררת הגמרא: **מַאי רַבִּי וּמַאי רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי יְהוּדָה** – היכן נשנית מחלוקתם, **דְּתַנְיָא**, נאמר לגבי נזיר שנטהר מטומאתו (במדבר ו י–יא) 'וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבִא שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וגו' **וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא**'. כוונת הכתוב שמתחיל למנות ימי נזירות טהרה **בְּיוֹם הֶבְאַת קָרְבְּנוֹתָיו**, שהוא היום השמיני לטהרתו, שעל יום זה נאמר 'ביום ההוא', אלו **דִּבְרֵי רַבִּי**. אולם **רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר**, שדברי הכתוב 'ביום ההוא', הכוונה שמתחיל למנות נזירות טהרה **בְּיוֹם תִּגְלַחְתּוֹ**, שהוא היום השביעי לטהרתו.

הגמרא מביאה משנה נוספת, ודנה באיזו דעה מאלו היא שנויה: **וְהָא דְּתָנֵן** במסכת כריתות (ט,) **נָזִיר שֶׁנִּטְמָא טוּמְאוֹת הַרְבֵּה, אֵינוֹ מֵבִיא אֶלָּא קָרְבָּן אֶחָד** על כל הטומאות. **מַאן תָּנָא** – מי שנאה. שהרי לכאורה קשה באיזה אופן מדוברת משנה זו, אם מדובר שנטמא כמה פעמים בלא הפסק של טהרה, דהיינו שטרם נטהר מטומאה הראשונה נטמא בשניה וכן בשלישית וכו', אין זה 'טומאות הרבה', אלא טומאה אחת ארוכה. ואם מדובר שלאחר שנטהר מטומאתו הראשונה נטמא שוב, מדוע נפטר בקרבן אחד. אלא ודאי מדובר באופן אמצעי, שבו אין הטומאות נחשבות בטומאה אחת ארוכה, ומכל מקום נפטר בקרבן אחד, על כן שואלת הגמרא לפי איזו דעה מצינו דרך אמצעית זו.

אָמַר רַב חִסְדָּא, דברי **רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי יְהוּדָה הִיא, דְּאָמַר, נְזִירוּת טָהֳרָה מַשְׁבִּיעַ חָיֵיל** – ביום השביעי חלה נזירות טהרה וביום זה הוא מתחיל למנותה, **וּמשום** כך **מַשְׁבַּחַת לָהּ** – מצינו אופן שבו ניתן להעמיד את דברי המשנה, **בְּנוֹן שֶׁנִּטְמָא** פעם שניה **בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי** לטהרתו מהטומאה הראשונה, **וְשוב חָזַר וְנִטְמָא** פעם שלישית **בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי** לטהרתו מהטומאה השניה, (**וּמַנִּי** – ומי הוא התנא ששנה משנה זו, **רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי יְהוּדָה הִיא**), שלדעת רבי יוסי ברבי יהודה **בֵּין** לשעה **רִאשׁוֹנָה לְהָבִיא קָרְבָּן** – ביון שנטמא הנזיר טרם הגיעה שעה שבה יכול להקריב קרבנו, דהיינו לפני היום השמיני, **לכן אֵינוֹ חַיָּיב אֶלָּא קָרְבָּן אֶחָד**. ואין זו טומאה אחת ארוכה, כיון שלדעת רבי יוסי ברבי יהודה, ביום השביעי התחיל למנות נזירות טהרה, לכן כיונתה אותם הברייתא 'טומאות הרבה'. ומכל מקום מביא על כולם קרבן אחד, כיון שנטמא בשנית קודם שנתחייב בקרבן על הראשונה, וכן בשלישית. **דְּאִי תֵּימָא רַבִּי הִיא** – שאם תאמר שמשנה זו היא כדברי רבי הסובר שמתחיל למנות נזירות טהרה רק מהיום השמיני, קשה באיזה אופן מדובר שנזיר יביא קרבן אחד על הרבה טומאות, **אִי** מדובר **דְּנִטְמָא** פעם שניה **בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי** לטהרתו מהטומאה הראשונה **וְחָזַר וְנִטְמָא** פעם נוספת **בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי** לטהרתו מהטומאה השניה, (**וְחָזַר וְנִטְמָא בַּשְּׁבִיעִי**), הלא כיון שלדעת רבי הוא מתחיל למנות את נזירות הטהרה רק ביום השמיני, נמצא **דְּפוֹלְחוּ טוּמְאָה אֲרִיכְתָּא הִיא** – שכל טומאות שיטמא בהן עד היום השמיני הם בטומאה אחת ארוכה, ואיך קראה לזה המשנה 'טומאות הרבה'. **וְאִי** מדובר **דְּנִטְמָא** פעם שניה **בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי** לטהרתו מהטומאה הראשונה, אף לפני שהביא קרבן טומאה, **וְחָזַר וְנִטְמָא** פעם נוספת **בַּשְּׁמִינִי** לטהרתו מהטומאה השניה, לפני שהביא קרבן טומאה, ונחשב שנטמא 'טומאות הרבה' כיון שהטומאה השניה באה לאחר שכבר החל למנות נזירות טהרה, אם כן יקשה מדוע יפטר בקרבן אחד, **וְהָרֵי יָצְתָה שָׁעָה שֶׁרְאוּיָה לְהָבִיא** בה קָרְבָּן, כלומר, כיון שנטמא ביום השמיני לאחר שחלה עליו חובת הבאת קרבן טומאה, הרי הוא כמי שנטמא לאחר שהביא את קרבנו, שודאי שעליו להביא קרבן טומאה נוסף על טומאתו השניה. אלא על כרחך שמשנה זו כדעת רבי יוסי ברבי יהודה היא.

הגמרא מבארת את טעמי רבי ורבי יוסי ברבי יהודה: **מַאי טַעְמָא דְּרַבִּי** שסובר שמתחיל למנות נזירות טהרה רק ביום השמיני. מבארת הגמרא: **דְּאָמַר קְרָא** בענין טהרת נזיר שנטמא בתוך ימי נזירותו (במדבר ו י–יא) 'וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבִא שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אֶל הַכֹּהֵן אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה **וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ**, **וְהֵרַר** – ורק לאחר מכן ממשיך הפסוק ואומר **'וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא'** – לחזור ולהתחיל מנין נזירותו, מבואר מסדר הפסוקים, ש'ביום ההוא' הכוונה לאותו יום שבו התכפר בהבאת קרבנות, דהיינו היום השמיני. מקשה הגמרא: **וְרַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי יְהוּדָה** סובר שמתחיל למנות נזירות טהרה מהיום השביעי, מדוע אינו דורש כך מן הפסוק. מתרצת הגמרא: משום **שֶׁאִם כֵּן** שכוונת התורה היא לומר שמקדש את ראשו ביום השמיני, **לֵימָא קְרָא 'וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ'** בלבד, וממילא מובן שהכוונה היא ליום השמיני שבו דיבר הכתוב

'בַּיּוֹם הַהוּא' לָמָּה לִי – לשם מה נכתב, אלא אִם אֵינוֹ עִנְיָן לִשְׁמִינִי – אם אין צורך בתיבות אלו לדרוש שמתחיל למנות מיום השמיני [שהרי גם אם לא נכתבו ידענו זאת], תְּנֵהוּ עִנְיָן – פרש כוונת הכתוב לְשְׁבִיעִי – שמתחיל למנות בשביעי.

חוזרת הגמרא ומקשה: וְרַבִּי נַמִּי הָכְתִיב 'בַּיּוֹם הַהוּא' – הרי גם לרבי צריך ליישב תיבות אלו, שלא יהיו מיותרות. מתרצת הגמרא: אָמַר לָךְ רַבִּי, הַהוּא לְהָבִי הוּא דְּאָתָא – תיבות אלו באו כדי לוֹמַר לָךְ, שהנזיר מונה נזירות טהרה מיום השמיני אַף עַל פִּי שֶׁעדיין לֹא הֵבִיא קָרְבְּנוֹתָיו. ואילו לא נכתב 'בַּיּוֹם הַהוּא', היינו למדים מפשטות הכתוב שמתחיל למנות רק לאחר שהקריב, שהרי קודם נאמר 'וְכִפֶּר עָלָיו' ורק לאחר מכן 'וְקִדַּשׁ', דהיינו שמתחיל למנות נזירות טהרה, לכן נאמר 'בַּיּוֹם הַהוּא', לומר שמתחיל למנות ביום זה אף אם לא הקריב עדיין.

מקשה הגמרא: מאחר שלרבי מתחיל למנות ביום השמיני אף קודם שהביא קרבנותיו, אם כן כבר בליל שמיני מתחיל למנות, וְלכאורה קשה, רַב חִסְדָּא, מַאי דּוּחֳקֵיהּ לְאוֹקְמֵיהּ – מדוע נדחק לעיל (ע"א) להעמיד את דברי המשנה, שנזיר שנטמא טומאות הרבה מביא קרבן אחד, דווקא כְּרַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי יְהוּדָה, לוֹקְמֵהּ כְּגוֹן דִּנְטְמָא (דְּחָזְיָא) בְּלֵיל שְׁמִינִי – הלא אפשר להעמידה באופן שנטמא שנית בליל שמיני לטהרתו, וכינתה אותו הברייתא 'טומאות הרבה' מפני שכבר התחיל למנות נזירות טהרה, ואעפ"כ נפטר בקרבן אחד כי עדיין לא נתחייב בקרבן, וְרַבִּי הִיא – ובכך יוכל להעמידה גם כרבי. ולכאורה מְדְּלָא מוֹקִים לָהּ – ממה שלא העמיד רב חסדא את המשנה כְּרַבִּי, לֵימָא קָסָבַר – שמא מוכח שסובר רב חסדא דְּלֵילְיָא לָאו מְחוּסַּר זְמַן הוּא – דבר שדינו להיעשות ביום, כגון הקרבת קרבן, אזי כשהגיע לילה שלפניו נחשב שכבר אינו 'מחוסר זמן' וכאילו כבר בא זמנו, ולכן אם נטמא הנזיר שוב בליל שמיני [לטהרתו מטומאה הראשונה], לא יוכל להיפטר בקרבן אחד על שתי הטומאות, כי זה נחשב שנטמא לאחר שהגיע זמן הקרבן. אבל אילו סבר רב חסדא שלילה מחוסר זמן הוא, היה יכול להעמיד כרבי וכפי שנתבאר, שנטמא בליל שמיני, ואם כן מוכח לכאורה שלדעתו לילה אינו מחוסר זמן.

הגמרא דוחה את ההוכחה: אָמַר רַב אַדָּא בַּר אַהֲבָה, אין להוכיח כן, כי בלאו הכי אי אפשר להעמיד משנה זו כרבי [ואף אילו סברנו שלילה מחוסר זמן הוא], משום דְּהָא בְּהָא תַּלְיָא – הדברים תלויים זה בזה, דהיינו, תחילת מנין נזירות טהרה, וזמן חיובו בקרבן תלויים זה בזה, ואי אפשר לחלק ביניהם, וְלפיכך, אִי אָמְרַתְּ דְּלֵילְיָא נחשב מְחוּסַּר זְמַן, וממילא אֵימַת מַיְחֵיז לְקָרְבָּן, לְצַפְרָא – רק בבוקר יום השמיני הוא נחשב ראוי לקרבן, אם כן נְזִירוּת נַמִּי לֹא חָיְילָא עַד צַפְרָא – גם נזירות הטהרה לא חלה עד הבוקר, שאין לה לחול אלא בשעה שראוי לקרבן, ואם נטמא בליל שמיני הרי זו טומאה אחת ארוכה עם הראשונה, ולא לזה נתכוונה המשנה 'טומאות הרבה'. וְאִי אָמְרַתְּ דְּלֵילְיָא אֵינוֹ מְחוּסַּר זְמַן, ומתחילת ליל שמיני הוא זמן קרבן, אם כן גם נְזִירוּת טָהֳרָה חָיְילָא מֵאוֹרְתָּא – מתחילת הלילה, ובין שנטמא לאחר שנתחייב בקרבן על הטומאה, אינו יכול להיפטר בקרבן אחד על כל הטומאות כדברי המשנה. ולכן לא העמיד רב חסדא את המשנה כשנטמא בליל שמיני, כי ממה נפשך לא היה יכול להעמידה בכך, בין אם לילה מחוסר זמן הוא ובין אם לאו מחוסר זמן הוא:

הגמרא מביאה דעות נוספות לגבי נזיר טמא שנטהר, מתי מתחיל למנות לנזירות טהרה: (נוֹפָא) שנינו בברייתא, נזיר שנטמא ונטהר, וְנִטְמָא בשנית בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לטהרתו, וְחָזַר וְנִטְמָא בַּשְּׁבִיעִי לטהרתו מטומאה שניה, אֵינוֹ מֵבִיא אֶלָּא קָרְבָּן אֶחָד, כיון שנטמא קודם שנתחייב בקרבן. אבל אם נִטְמָא פעם שניה בַּשְּׁמִינִי, וְחָזַר וְנִטְמָא בַּשְּׁמִינִי, מֵבִיא קָרְבָּן עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מהטומאות, כיון שנטמא לאחר שנתחייב בקרבן. ואת נזירות הטהרה מַתְחִיל וּמוֹנֶה מֵיָּד כשנטהר ביום השביעי [כדעת רבי יוסי ברבי יהודה], אלו דִּבְרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.

וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, אף אם נטמא בשמיני, מביא קָרְבָּן אֶחָד עַל הַכֹּל, עַד שֶׁיָּבִיא חַטָּאתוֹ – אם נטמא קודם שהביא חטאת על טומאתו הראשונה, מביא קרבן אחד על כל הטומאות. אבל אם הֵבִיא חַטָּאתוֹ על הטומאה הראשונה, ואחר כך נִטְמָא שוב, וְהֵבִיא חַטָּאתוֹ על השניה, וְנִטְמָא, מֵבִיא קָרְבָּן עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וכמו כן סוברים חכמים, שאם הֵבִיא חַטָּאתוֹ וְאף אם עדיין לֹא הֵבִיא אָשָׁמוֹ, מכל מקום מוֹנֶה את נזירות הטהרה משעה שהקריב חטאתו.

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוֹקָה אוֹמֵר, שִׁבְּשֵׁם שֶׁחַטָּאתוֹ עִיכְּבַתּוּ מלהתחיל למנות את ימי הנזירות בטהרה, כֵּן אֲשָׁמוֹ מְעַכְּבוֹ. כלומר, שאינו מתחיל למנות את ימי הנזירות בטהרה עד שיקריב גם את קרבן החטאת וגם את קרבן האשם שעליו.

הגמרא מברירת את מקורם של התנאים: בְּשִׁלְמָא לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מובן מדוע אמר שמתחיל למנות ביום השביעי, דְּאָמַר קְרָא (במדבר ל י–יא) 'וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבֵא שְׁתֵּי תֹרִים וגו' וְכִפֶּר עָלָיו וגו' וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא', ותיבות 'ביום ההוא' מיותרות, כי בלאו הכי מובן שהכוונה ליום השמיני שבו מקריב הקרבנות, ויתור הכתוב מלמד שמתחיל למנות אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא הֵבִיא קָרְבְּנוֹתָיו – אף קודם היום שמביא בו קרבנותיו, דהיינו ביום השביעי. וְכן מובן טעמם של רַבָּנָן שדרשו מ'בַּיּוֹם הַהוּא' שמונה נזירות טהרה משעה שהקריב חטאתו, אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא הֵבִיא אָשָׁמוֹ. אֶלָּא לְרַבִּי יִשְׁמָעֵאל הסובר שמתחיל למנות רק לאחר שהביא אשמו, אם כן תיבות 'בַּיּוֹם הַהוּא' לָמָּה לִי – מה בא ללמדנו. מתרצת הגמרא: אָמַר לָךְ רבי ישמעאל, ש'בַּיּוֹם הַהוּא' מלמד שמתחיל למנות לאחר שהביא חטאתו ואשמו, וְאַף עַל פִּי שֶׁלֹּא הֵבִיא עדיין את עוֹלָתוֹ.

מקשה הגמרא: אם כך, וְרַבָּנָן מנין להם לדרוש מהפסוק שמתחיל למנות קודם האשם, שמא בא הפסוק רק לומר שמתחיל למנות קודם העולה כדברי רבי ישמעאל. מתרצת הגמרא: שלדעת רבנן עוֹלָה לֹא בָּעֵי מִיעוּטָא – אין צורך במיעוט מיוחד לומר שהעולה אינה מעכבת את המנין, שהרי קרבן עולה הוּרַן בְּעָלְמָא הוּא – מתנה היא, ואינה באה לכפרה, ופשוט שאינה מעכבת את התחלת מנין הנזירות, לכן על כרחך שיתור התיבות 'ביום ההוא' בא לומר שמתחיל למנות קודם האשם.

מקשה הגמרא: מַאי מַעְמִיכְּוּ דְּרַבָּנָן הסוברים שצריך לדרוש מ'ההוא' שאין האשם מעכב את התחלת המנין, הרי 'וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ' [–התחלת נזירות טהרה] כתוב לפני דין הבאת האשם, וממילא משמע שמתחיל למנות לפני האשם. מתרצת הגמרא: דְּתַנְיָא, נאמר (במדבר ו יב) 'וְהִזִּיר לַה' אֶת יְמֵי נִזְרוֹ וְהֵבִיא כֶּבֶשׂ בֶּן שְׁנָתוֹ לְאָשָׁם', שואלת הברייתא, מַה תַּלְמוּד לוֹמַר – מדוע כתבה התורה דין זה [שצריך למנות נזירות שוב] בין החטאת והעולה לבין האשם. משיבה הברייתא, לְפִי שֶׁמָּצִינוּ שֶׁכָּל אֲשָׁמוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה שֶׁהֵן מְעַכְּבִין את כפרת וטהרת המחויב בהן, יָכוֹל – שמא תאמר שאַף זֶה – אשם נזיר מְעַכְּבוֹ מלהתחיל למנות נזירות טהרה

ב"ה. נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לשלוח לאנ"ש שי' בכל מרחבי תבל לקראת ראש־השנה, ה'תשכ"ה

לשנה טובה תכתבו ותחתמו.

מנחם שניאורסאהן